

Número #3 | DESEMBRE 2020 | TARDOR-HIVERN

QUADERNS DE SILENE

LA PÈRDUA COM A LLAVOR

Els cicles de vida i la Vida més enllà

PRESENTACIÓ

En aquest quadern us proposem una reflexió entorn de la nostra finitud. Ho fem de la mà de la Natura i amb diversos llenguatges, ara que vivim moments en els quals, d'un dia per l'altre, hem estat confrontats directament amb la finitud, la nostra i la del món que coneixíem. La pandèmia ens imposa el dol per les pèrdues que implica: les petites i les grans; les pròpies, les del nostre entorn i les globals. Som convidats a reconèixer que la privació i la mort estan lligades intrínsecament a la vida, que l'una i l'altra són dimensions, etapes d'una mateixa existència. Tota vida és un trànsit, un període entre dos parèntesis.

Vivim sempre morint. I sempre estem naixent. La natura ens ensenya que som part d'un corrent cíclic de perpètua transformació. Un flux que es concreta en innumbrables éssers, en manifestacions d'una prodigiosa diversitat, que en algun moment es tornen a esvanir i es transmuten per nodrir noves i diferents articulacions d'una única Realitat.

La mort, doncs, no és un pas del jo al no-res, sinó un traspàs, un canvi d'estadi, un pas necessari vers un estadi més elevat. El pànic que davant d'ella predomina a la nostra societat prové de la ignorància del que som veritablement, com si l'existència del nostre ésser es limités a la del nostre cos en aquest món. Si observem la natura, i si atenem al que diuen totes les grans tradicions de la humanitat –profundament connectades amb la dimensió còsmica–, comprenem que la saviesa rau a ser plenament conscients de què és la nostra vida. I això li atorga el seu valor i sentit: viure-la amb plenitud, gaudir-la, transmetre-la i preparar-nos per a la seva inexorable fi. Ser baules conscients d'un cicle sempitern, donar sentit a la mort, ajuda a donar-lo plenament a la vida.

Solstici d'Hivern del 2020

Quaderns de Silene #3

EQUIP EDITOR

Associació Silene

www.silene.org

info@silene.org

Correcció lingüística:

Josep Maspoch

Maqueta i disseny:

www.concentricfields.org

TRANSCENDINT

Tenim anhel de perdurar, de romandre eternament entre els nostres éssers estimats. Voldríem donar-los el relleu de l'experiència d'allò que hem après en aquesta vida, de la mateixa manera que ho vàrem rebre dels nostres avis i avantpassats. Ells viuen en els nostres records, com nosaltres viurem en els dels nostres fills. La nostra relació filial amb la terra que ens ha vist néixer i que va veure néixer els nostres avantpassats ens dona un sentit de continuïtat. Ells també són ací, d'alguna manera, en els noms que van donar als llocs i paisatges que varen estimar i venerar, en el pòsit subtil que impregna les seves restes tangibles o intangibles.

Aquestes memòries que ens lliguen als nostres avantpassats a partir de la nostra terra, no per naixença, sinó per pertinença a la terra que estimen, són portadores de valors que donen significat a la nostra vida. Quan deixem aquesta vida romanen, perduren als llocs, de la mateixa manera que com a pols tornem a la pols per continuar el cicle de la vida. Així anem fent comunitat amb els nostres germans i germanes, comunitat amb comunió amb la creació. Una creació vivent que ens ha sigut donada per un Amor que ho pot tot, que ho uneix tot, que està present en tot.

Aquesta relació amb la Mare Terra ens obre al misteri de l'existència, al valor de la seva sacralitat. Quan caminem pels senders que els nostres avantpassats van solcar, revivim la litúrgia del sagrament de la vida, de comunió amb la creació. El camí de vida ens convida a obrir-nos al perquè últim que dona sentit de ser i de formar part d'aquest cicle misteriós que es desplega empès per l'amor intens que ho manté tot unit, un cicle del qual només som baules de consciència, saviesa i esperança.

Caminem, doncs, en la vida que ens ha estat atorgada, humilment, descalços per la pell de la bella Terra que ens sosté i acull maternalment, que ens acollirà –nus– el dia del nostre traspàs, com un acte d'amor, com una mare que ens rep al seu bressol. Des del seu si, des dels núvols que dansen amb el vol coronats dels grans planadors, vetllarem pels nostres fills, des de les deus i els rius brogents els donarem a beure els nostres records, des de les boscúries els sostindrem, des de la mar immensa els acompanyarem en els seus moments difícils. Se'ns convida a viure amb consciència, per poder assolir una fi i una nova vida benaurades.

LA RELACIÓ DE TOT AMB TOT

Reflexions arran de la pandèmia

Tres articles dels reculls que oferim a la nostra [pàgina web](#) que obren perspectives i ens fan prendre més consciència de que som una part privilegiada de la meravellosa xarxa de la Vida:

REFLEXIONS I PROPOSTES DES DE L'ESPIRITUALITAT

Despojarse de todo para ganar todo: el muñeco de sal

per **Leonardo Boff**

Professor de teologia, filosofia i ètica, autor de nombrosos llibres, reconegut defensor dels drets humans i impulsor de la Carta de la Terra, imparteix cursos i conferències per tot el món i assessora moviments socials.

Fotografia: Antonina Baygusheva

L'actual pandèmia, resposta de la Terra a la sobreexplotació de la naturalesa per part de l'espècie humana, ens ha obligat a frenar i qüestionar les nostres dinàmiques habituals, i ens ha propiciat una ocasió única de recollir-nos i reflexionar sobre el nostre sentit de ser. Han quedat en un inapel·lable primer pla dos reptes fonamentals de la condició humana: l'acceptació de límits i la capacitat de deixar anar, i això constitueix una gran oportunitat per aprendre i autorealitzar-se. Les constants pèrdues pertanyen a la més fonamental realitat dels cicles vitals, ens obliguen a l'aprenentatge del deseiximent i ens fan créixer cap a dins en la nostra identitat a costa de deixar enrere una mica de nosaltres mateixos. En perdre, guanyem; en buidar-nos, quedem plens. Camí genuïnament espiritual que l'autor il·lustra amb la metàfora del ninot de sal.

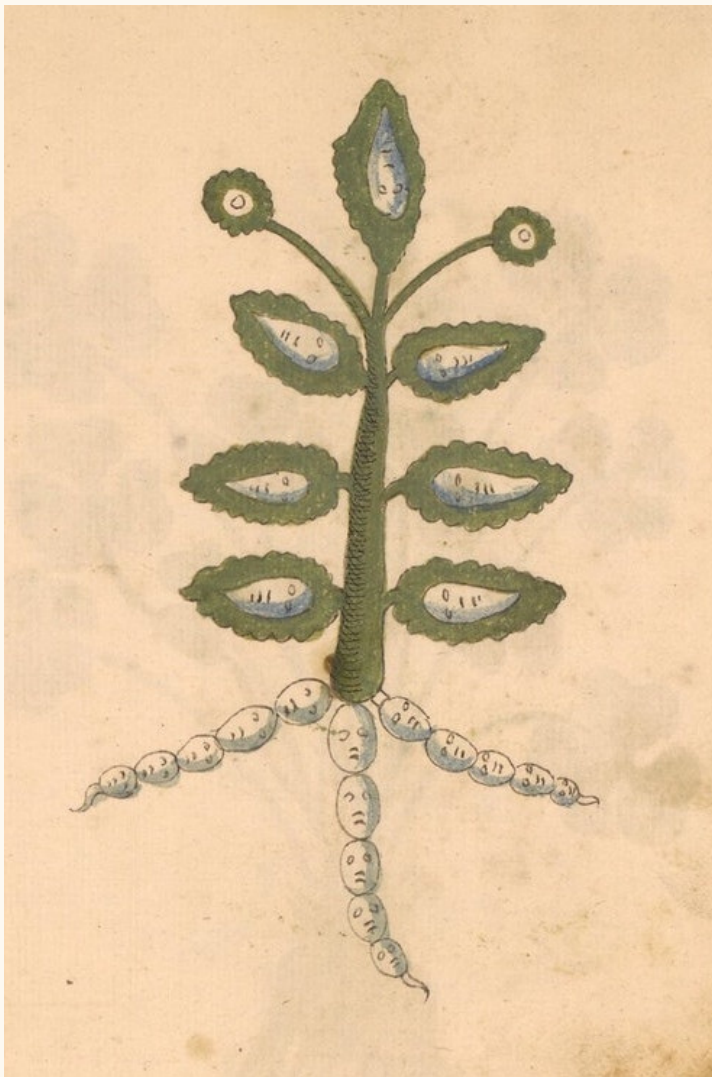
[Llegir article complet \(25/10/2020\).](#)

REFLEXIONS I PROPOSTES DES DE LA CULTURA

La crisi del coronavirus com a moment del col·lapse social

per **Jorge Riechmann**

*Filòsof, poeta, matemàtic, traductor, assagista, ecologista,
doctor en ciències polítiques i professor de filosofia moral a
la Universidad Autónoma de Madrid.*

Il·lustració: Herbarium Medieval

Som organismes ecodpendents i interdependents dins d'una biosfera. Els virus, força evolutiva de la vida, són els nostres companys de planeta, formen part de nosaltres mateixos. El problema no són els virus, sinó el sistema socioeconòmic expansiu que redueix cada vegada més l'espai ecològic dels éssers silvestres, afavorint els salts de microbis entre espècies. Aquesta pandèmia era previsible i ha estat molt anunciada, però no hem fet cas dels advertiments ni dels avisos sobre la tragèdia climàtica i el subsegüent col·lapse ecològic-social que tenim al damunt. La natura ens està enviant un missatge ben clar: la humanitat està exercint massa pressions sobre el món natural amb conseqüències nocives. No cuidar la natura significa no cuidar-nos a nosaltres mateixos. Per tant, el problema és el nostre negacionisme dels límits biofísics. El problema és que fem amb nosaltres mateixos.

[Llegir article complet \(9/6/2020\)](#)

REFLEXIONS I PROPOSTES DES DE LA NATURA

Un planeta, una sola salut: No empenyeu als esperits de la natura

per Àlex Milian

Periodista, Director de continguts a El temps

La salut dels humans depèn de la bona salut dels ecosistemes on vivim, però les nostres activitats ataquen cada cop més intensament els ecosistemes naturals, que mantenen a ratlla la virosfera. Milers de virus –dels quals només en coneixem una minúscula part– descansen als seus reservoris, però les nostres agressions causen que els microbis saltin a altres espècies, i sense gaire esforç ensopeguen amb els humans. Són molts els estudis científics dels darrers vint anys que subratllen la noció de "One health" (Una sola salut), la qual implica l'estreta correlació entre la salut humana, l'animal i la del medi ambient. D'ells es desprèn que cal actuar amb estratègies interdisciplinàries de salut, i que és imprescindible respectar els hàbitats que conviuen en equilibri, però ni els governs ni la societat civil no atenen aquestes advertències, i l'actual pandèmia n'és la prova.

[Llegir article complet \(6/7/2020\).](#)

Aportacions, escrites en exclusiva per a Silene, referides al tema del monogràfic. Encetem aquesta secció amb un article de Xavier Melloni.

EL DOLOR DE TRANSCENDIR

Tot canvi de nivell esquinça i atordeix perquè fa deixar el pla que coneixem per iniciar un que no coneixem. Ens veiem empesos a abandonar el jo o allò amb el que ens identifiquem per abraçar el que no podem abraçar perquè encara no té forma, nom ni contorn.

Vivim la pèrdua amb por i esglai, com una amenaça d'extinció. I ho és, d'extinció, perquè comporta la desaparició del que ens és familiar, estimem i controlem. Sabem que encara tenim molt per recórrer, però en el moment de la pèrdua no hi ha espai per a aquesta consideració. És el temps per sentir el patiment per la pèrdua. Cal donar-li tot el temps que calgui perquè allò nou que arribi arrel·li en terra ferma i no en una terra ferida que no té on acollir allò que advé perquè no s'ha pogut reconciliar encara amb la pèrdua d'allò antic.

Tot part –tot infantament– també és una pèrdua, la pèrdua del confort en el si aquós i indiferenciat de la mare. Per créixer hem de separar-nos d'on hem gestat la maduresa que ens dona la força per marxar del lloc que ens ha fet créixer. Altrament, el creixement es converteix en asfíxia i finalment en mort, la mort del nadó que no arriba a néixer.

La por a morir és la que ens mata si no ens atrevim a néixer, si no arrisquem la creixença. Créixer és una travessa en terra del Desconegut. El dolor que temem és precisament allò que ens engendra més enllà de nosaltres mateixos.

Avui, el nostre planeta està perplex, tots estem perplexos. El que consideràvem obvi i natural ha quedat – està quedant– interromput o perdut. Estem vivint sacsejades importants de diferents tipus: persones estimades que moren o emmalalteixen isoladament, desaparicions de llocs de treball, reducció de llibertat de moviments, etc. Pèrdues impensables fins fa pocs mesos. Però, no ens havíem instal·lat en un modus de vida massa fàcil i alhora trepidant, sense saber com aturar aquest gran gegant? De sobte, uns éssers invisibles ho han aconseguit.

Més enllà de les causes que ho hagin provocat (què o potser qui, un canvi de pronoms gens innocent i ple de conseqüències en què ara no podem entrar), l'efecte està sent el mateix i depèn de cadascú de nosaltres –i també de tots plegats, de la societat sencera– que hi donem una resposta que ens faci créixer en lloc de caure en actituds i reaccions que ens facin retrocedir com a persones i com a societat.

Estem passant i patint un trasbalsament col·lectiu inesperat, tanmateix latent des de feia temps perquè érem còmplices d'un tipus de vida impossible per al planeta i per als humans mateixos. Ara bé, el repte és que la situació que estem travessant no sigui per retrocedir, sinó per transcendir. No estem sent posats a prova per damunt de les nostres possibilitats, sinó perquè creixin les nostres capacitats i descobrim noves possibilitats.

CONTRIBUCIONS

Les lectures que fem de les coses són les adequades o no per la força que ens donen davant la Vida. Si són portadores de més vida, són interpretacions correctes. Per això no puc deixar d'estar convençut que estem travessant una prova iniciàtica col·lectiva, on el dolor que sentim pot desvetllar en nosaltres zones letàrgiques i adormides. Ens caldrà resistència a l'espera que madurin unes claus de comprensió – nostra i del món– que encara no tenim i que tanmateix s'albiren: un alentiment del nostre ritme de vida que doni cabuda a la cura interior; una disminució de la producció i del consum que faci prevaldre la qualitat per damunt de la quantitat; una atenció a la repercussió de la nostra depredació a la terra que té com a conseqüència aquesta pandèmia; la cura els uns dels altres perquè som vulnerables; la consciència de la nostra finitud no com una amenaça, sinó com un tret de la condició humana, etc. Després de tota prova iniciàtica, es rep un Nom nou, que és fruit d'un coneixement i d'una força que abans no es tenien.

Xavier Melloni és jesuïta, llicenciat en Antropologia Cultural i doctorat en Teologia, especialitzat en mística comparada i diàleg interreligiós. És membre de Cristianisme i Justícia i del Consell Acadèmic del Màster en Espiritualitat Transcultural.

Citacions procedents de diferents tradicions sapiencials de tot temps que ressonen amb el tema vertebrador d'aquest Quadern. Aquesta tria procedeix de **Llànties de foc**, el recull de **Joan Mascaró**, del qual extraïem, també, fragments del seu pròleg com pòrtic d'aquesta nova secció.

LLÀNTIES DE FOC

Joan Mascaró | 1958

«Dins els límits de l'espai i del temps, l'ànima de l'home anhela la llibertat. Som aquí, en aquest vast univers, i no sabem què som, i no sabem què és l'univers. D'aquí ve la pregària de l'home per la llum, la seva perpètua lluita per aprendre una mica més durant els dies del seu pelegrinatge, i el seu esforç per anar transmetent la torxa de les seves visions de generació en generació. [...]

Més enllà de l'activitat del pensament lògic, hi ha el silenci de la contemplació. La imaginació superior és més enllà del pensament, i veu la unitat de les coses que el pensament veu en llur varietat, i així fa possible l'autèntic progrés del pensament. [...]

En el seu camí cap a l'Infinit, en la lluita de l'home pel Superior, hi ha moments que l'esperit de l'home s'omple amb la joia incontenible d'una visió interior, la sensació d'una victòria interior. Llavors, ell sap que no pot conèixer amb la ment allò que només pot ésser vist amb l'esperit, i les paraules d'aquests llums de foc esdevenen fe, aquestes paraules en veritat esdevenen vida. I comprèn les paraules no amb el seu pensament lògic, sinó amb tota la seva ànima, i veu que les paraules del mateix Upanishad Kena són paraules de veritat:

“Se'l veu a la naturalesa en la resplendor del llamp.
Ens ve a l'ànima en la resplendor d'una visió”.»

MÉS ENLLÀ DE LA MORT

Dels Upanishads Katha i Brihad

Quan un home mor, sorgeix aquest dubte: n'hi ha que diuen “ell és” i n'hi ha que diuen “ell no és”. Ensenya'm la veritat. L'Atman, el propi ésser mai no ha nascut i mai no mor. És més enllà del temps, no nascut, permanent i etern. No mor quan mor el cos. Així com una eruga arriba al final d'una fulla d'herba, arriba a una altra fulla d'herba i s'hi arrossega, igualment l'ànima deixa el cos i la ignorància darrere i arriba a un altre cos i s'hi arrossega. I així com un orfebre agafa un vell ornament i li dona una altra forma més nova i més bella, igualment l'ànima deixa el cos i la ignorància darrere i va cap a una altra forma més nova i més bella. Quan arriba a la fi de la jornada que començà amb la seva acció a la terra, d'aquest món torna l'home en aquest món de l'acció humana. Fins aquí és per a l'home que viu sota el desig. Però l'home que és lliure del desig, el desig del qual troba satisfacció, perquè l'Esperit és el seu desig, els poders de la vida no l'abandonen. Esdevé u en Brahman, l'Esperit, i entra en l'Esperit.

TAO

Tao Te Ching, XXV, atribuït a Lao Tzu | 600 aC

Hi ha un Esperit que va ser abans que els cels i la terra fossin. És l'U que viu en el silenci, més enllà de les formes terrenals, que mai no canvia, omnipresent, inexhaurible. No conec el seu nom; però si li he de donar un nom, li diré Tao, li diré el Suprem. Anar cap al suprem és un viatge, un viatge molt lluny, i aquest anar molt lluny és un retorn. Es diu que Tao és gran, que el cel i la terra són grans, i que l'home que és home és gran. Hi ha doncs quatre menes de grandesa, i una d'elles pertany a l'home. L'home a la terra és sota la llei de la terra. La terra és sota la llei del cel. El cel és sota la llei del Tao. Tao és sota la seva pròpia llei.

* NO-RES

Caràcter xinès en un estil cal·ligràfic antic, utilitzat pels segells

PASSES CAP AL NIRVANA

Dhammapada, 348

Deixa el passat darrere, deixa del futur darrere, deixa el present darrere.
Llavors estaràs a punt d'anar a l'altra riba.

MORT (DE L'APOLOGIA DE SÒCRATES)

Plató | 428-347 aC

La por a la mort és en veritat la pretensió de saviesa, però no l'autèntica saviesa, ja que és una pretensió de conèixer el desconegut; i ningú no sap si la mort, que els homes amb llur temor creuen que és el mal més gran, pot ser el bé més gran. No és vergonyosa aquesta ignorància, que fa creure a un home que sap allò que no sap? [...] Us hauríeu d'encarar amb la mort amb confiança i reflexionar sobre aquesta veritat; que no pot succeir cap mal a un home bo, ni en la vida ni després de la mort.

AMOR

D'una carta de Tolstoi a Gandhi

Com més visc, i especialment ara que sent vivament la proximitat de la mort, vull dir als altres allò que sent tan clarament i allò que per a la meva ment és de gran importància: és a dir, això que s'anomena «resistència passiva» no és en realitat res més que l'ensenyament de l'amor no corromput per les falses interpretacions. Aquest amor, que és l'esforç per a la unió de les ànimes humanes i l'activitat que se'n desprèn, és l'única llei i la més alta de la vida humana; i en la profunditat de l'ànima, tots els éssers humans - tal com veiem més clarament en els infants - senten això i ho saben.

LA JOIA DEL MÉS ENLLÀ

Rabindranath Tagore | India

Jo no vaig ésser conscient del moment que per primera vegada vaig travessar el llindar d'aquesta vida.

Quin fou el poder que em féu obrir a aquest gran misteri com un capoll al bosc de mitjanit!

Quan al matí vaig mirar la llum, vaig sentir per un moment que no era estranger en aquest món, que l'inescrutable sense nom ni forma m'havia pres als seus braços com si fos la meva pròpia mare.

Igualment, en la mort el mateix desconegut, em semblarà conegut de sempre. I perquè estim aquesta vida, sé que estimaré també la mort.

Donem veu a una reflexió i una iniciativa de membres de l'associació Silene vinculades als boscos madurs a través de l'experiència inseparable de la vida i la mort.

EL CICLE DE LA VIDA I DE LA MORT AL BOSC MADUR

La natura de la Natura és cíclica. La mort és necessària perquè comenci una nova vida. Els cicles de vida i mort se succeeixen contínuament, des de l'origen de la vida, a totes les escales. Alguns duren instants, d'altres dies o mesos, d'altres anys, segles o mil·lennis. Vida que conclou en la mort, mort que mena cap a una nova vida. Els sistemes naturals més rics i complexos, com són els boscos madurs, ho mostren ben clar: els abundosos arbres morts dempeus, tombats, en diversos estadis de descomposició acullen innumbrables organismes; de fet, la majoria d'espècies que conformen un bosc madur depenen directament o indirecta de la fusta morta o en descomposició.

Un bosc és un organisme meravellós, on la vitalitat, la força creadora, regeix l'estructuració de l'ecosistema des de la munió de microorganismes dels sòls fins a la multitud d'herbes, arbusts i arbres. Els éssers més grans són hàbitat d'altres plantes o animals, des de l'univers dels microbis o bacteris invisibles fins al dels petits insectes que s'alimenten de fusta (fitòfags) o dels anteriors, fins a grans animals mamífers, com el cérvol, el cabirol o el senglar. Silenciosament, sense fatiga, els vegetals realitzen el miracle de la vida: capten l'energia del sol, trenquen la molècula del CO₂ de l'aire, retenen el carboni i alliberen l'oxigen que necessitem per respirar tots els éssers terrestres i marins. Són ells que mantenen viva l'atmosfera. El carboni fixat, unit i estructurat en cadenes, combinat amb els minerals i nutrients captats des de l'extrem més fi de les profundes arrels, transportats per la saba cap amunt, formen molècules complexes i generen els teixits orgànics que conformen tiges, fulles, flors, fruits i aromes. Per mitjà de la fotosíntesi, les plantes converteixen un gas inert i uns minerals solubles en teixits vius, transmutant allò que és inorgànic en components orgànics. Aquests teixits nodreixen tota la xarxa de vegetals i animals, a través de la cadena tròfica, des dels animals herbívors fins als carnívors.

Amb aquest miracle vegetal, sostingut per l'energia del sol, recomença, cada dia, el cicle de la vida al bosc. Però aquest cicle necessita la mort per poder continuar. El darrer nivell de la xarxa tròfica és format per una munió d'organismes descomponedors i carronyaires, siguin minúsculs, com els petits insectes fitòfags, o grans, com els voltors o trencaossos, que viuen d'allò que és mort i completen el cercle incorporant la mort a la vida. La mort dels organismes del bosc, siguin vegetals o animals, acaba generant un ventall de nutrients i de minerals que s'incorporen a l'humus dels sòls, la terra fèrtil que necessiten les plantes per mantenir el ritme de la seva fotosíntesi. Vida i mort interdependents. La mort d'uns dona vida als altres, i la vida d'uns porta la mort als altres, cíclicament. Un prodigi meravellós que sosté l'existència terrenal, que manté un ritme majestuós, des de la nit del temps, amb harmonia, elegància i silenci.

VIURE LA PÈRDUA AMB EL BOSC

Itineraris en boscos sanadors

En un món cada vegada més complex, envoltat de sorolls i d'incertesa, es fa difícil trobar moments de pausa per aturar-nos a reflexionar sobre el sentit de la Vida i, en conseqüència, el sentit de la Mort, i és quan ens colpeix de forma imprevista que ens cal trobar un lloc des d'on explicar-nos la realitat que se'ns presenta, per tal de poder-ho acceptar i donar-hi sentit.

Ara ja fa un any que el bosc de Les Olletes* (La Garrotxa) s'ha anat preparant per poder acollir i acompanyar persones que es troben en transició, canvi de rumb en les relacions, professions i projectes, que viuen un procés de pèrdua o s'han hagut d'enfrontar a la mort d'un ésser estimat i no han tingut l'espai necessari per fer-ho degudament. Entre un equip de professionals hem dissenyat un programa que consta d'un guiatge en silenci per un itinerari a través del bosc, i una sèrie de propostes amb el llenguatge artístic i la percepció sensorial contemplativa per accedir a una nova mirada de la natura.

Proposem viure els processos de pèrdua amb el bosc: connectant amb la Vida, els seus cicles naturals i el seu continu esdevenir, vinculats a tot allò que ens uneix als elements naturals i els seus cicles vitals, prenent consciència dels orígens i del destí, i compartint amb altres persones un procés que a voltes ens aïlla i ens fa sentir vulnerables.

Entenem la Natura com a medidora, deixant que el bosc actuï com a mitjancer en els processos de traspàs i despreniment que es viuen d'una manera molt personal. Potenciem altres formes de prendre contacte amb la vida i l'expressió innata, a través de l'escolta profunda i el silenci, en un espai de confiança i d'interioritat des d'on trobar les pròpies respostes.

En aquest projecte treballem estretament amb personal sanitari de l'àmbit de la salut pública i que tracta de prop les persones a qui prescriuen el programa. Aquest mes de novembre, hem començat a oferir les primeres sessions en grups reduïts de persones que se senten motivades a viure aquesta experiència seguint la prescripció dels professionals mèdics. Les persones que hi han participat han aollit la proposta trobant recursos que els hi permeten establir una relació de contacte amb la natura, des de la presència i el silenci.

** Aquest bosc, juntament amb el de Salvador Grau, destinats a aquest programa, formen part de la xarxa d'itineraris terapèutics creats per l'Associació Sèlvans, una entitat sense ànim de lucre que treballa per la preservació dels boscos madurs. Des de la cooperativa Sèlvans (www.selvans.org) s'ofereixen guiatsges i un curs universitari de formació de guies de banys de bosc.*

METÀFORA VIVA

Cicles naturals i salut

Cultivant l'arbre còsmic, Llibre de les Divines Obres, Làmina 7, Hildegarda de Bingen

Un convit a meditar sobre els cicles naturals i els diferents nivells que embolcallen la Vida a través d'aquesta cosmografia, d'una de les visions d'Hildegarda de Bingen (s. XII). Les quatre estacions: quatre fases o etapes del cicle tradicional agrari en relació amb la terra; la sembra, el repòs, el creixement-fructificació i la sega-collita, en relació amb el cos i els diferents desequilibris de la salut. L'alternança d'acció i repòs contínuament afectada per elements i forces externes (vents, pluges, tempestes, humors, virus... simbolitzats pel que expel·leixen animals ubicats en diferents cercles) que en incidir en l'esfera habitada alteren el nostre equilibri i força vital (*viriditas*).

*Da pacem Domine
in diebus nostris
quia non est alius
qui pugnet pro nobis
nisi tu Deus noster.*

Dóna pau, Senyor
als nostres dies
perquè no hi ha ningú
més que lluiti per
nosaltres
sinó vos, el nostre Déu.

DA
PACEM
DOMINE

Us proposem una immersió sonora i audiovisual per obrir-nos perceptivament a les dimensions profundes dels cicles universals.

Una doble proposta musical amb **Da Pacem Domine**, d'Arvo Pärt, que evoca la mort en plenitud, i **The Spheres** (primer moviment de la Sunrise Mass) d'Ola Geiglo que ens remet a l'etern naixement de l'univers.

THE
SPHERES

HIMALAYA

Versió doblada a l'espanyol | V.O. nepalès

Himalaya és una bella pel·lícula que, més enllà de reflectir els modes de vida de les poblacions de les altes valls del Dolpo nepalès, ens mostra la seva estreta relació amb la natura i la seva profunda espiritualitat, com les inhumacions celestes. Una reflexió de la mort entesa com part del cicle natural de vida, emmarcada en la transmissió de la funció de cap de la comunitat.